

UZASADNIENIE

Dnia 2 października 2013 roku powód R.Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniosła przeciwko M. R. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 2.734,72 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 października 2013 r. do dnia zapłaty z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na kwotę tą składały się: kwota 1896,58 zł z tytułu faktury z dnia 21 września 2011r., kwota 85,68 zł z tytułu faktury z dnia 21 października 2011r., kwota 85,68 zł z tytułu faktury z dnia 21 listopada 2011r., kwota 100,80 zł z tytułu faktury z dnia 21 stycznia 2012r. oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 565,98 zł. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że wierzyciel pierwotny – P. sp. z o.o. z siedzibą w W., prowadzący działalność telekomunikacyjną, zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych rozliczanych w ramach konta klienta o numerze (...) przypisanego pozwanemu, wskazując, iż całkowite zadłużenie z powyższego tytułu uwzględniające wszelkie dokonane przez pozwanego wpłaty na dzień wniesienia pozwu wynosiło 2.734,72 zł.

(pozew, k. 1- 5)

W dniu 7 lutego 2014r. Sąd Rejonowy L. C. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądając od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozvem kwotę wraz z odsetkami ustawowymi wskazanymi w pozwie oraz kwotę 635 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty, k.6)

W dniu 11 marca 2014 r. pozwany wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty. W uzasadnieniu podniósł zarzut nieistnienia wierzytelności oraz wprowadzenia w błąd przez autoryzowanego przedstawiciela operatora telefonicznego.

(sprzeciw, k. 11)

Postanowieniem z dnia 26 marca 2014 r. Sąd Rejonowy L. C. stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla W. M.

(postanowienie, k. 14)

W piśmie procesowym z dnia 11 lipca 2014 r. powód uzupełnił braki formalne pozwu zgodnie z art. 505⁽⁽³⁷⁾⁾ k.p.c. oraz wskazał, że popiera powództwo w całości. W uzasadnieniu pisma powód wywodził, że umową cesji z dnia 17 lipca 2013 roku nabył wierzytelności w stosunku do pozwanego odP. Sp. z o.o. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Pozwany jako abonent, pomimo obowiązku zapłaty należności, w kwotach i terminach określonych w rachunkach, nie uregulował ich.

(pismo procesowe powoda, k. 22-26)

Na rozprawie w dniu 9 października 2014 roku pozwany podniósł, iż kwestionuje skuteczność przelewu wierzytelności przez pierwotnego wierzyciela P. sp. z o.o. na rzecz powoda oraz kwestionuje roszczenie co do zasady i wysokości. Wskazał, iż kwestionuje wierzytelność w zakresie połączeń internetowych dokonywanych za granicą.

(protokół rozprawy, k. 85)

Pismem z dnia 24 października 2014r. powód wskazał, iż pozwany na mocy postanowień umownych, zobowiązał się do utrzymywania aktywnej karty SIM z przypisanym do niej nr telefonu oraz uiszczaniem comiesięcznych opłat abonamentowych oraz opłat za inne usługi, z których abonent skorzystał, stosowanie do cennika usług, który

pozwany zaakceptował. Strona powodowa podniosła, iż pozwany, akceptując regulamin oferty promocyjnej przyjął na siebie zobowiązanie do zapłaty na rzecz operatora kary umownej w wysokości określonej w umowie, które zaktualizowało się na skutek niewykonania przez pozwanego w/w zobowiązania. Powód zaznaczył dodatkowo, że pozwany podpisując umowę złożył oświadczenie, iż zapoznał się i akceptuje regulamin usług telekomunikacyjnych przez operatora, podobnie jak cennik oraz regulamin oferty promocyjnej. W ocenie strony powodowej należności za usługi telekomunikacyjne zostały obliczone w sposób prawidłowy, bowiem z pakietu internetowego iPlus 100 MB, który posiadał pozwany można było korzystać jedynie na terenie Polski natomiast większa część kwoty dochodzonej pozwem dotyczy korzystania z usług internetowych za granicą. Dodatkowo strona powodowa podniosła, że pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby połączenia internetowe były wynikiem korzystania z nawigacji w telefonie, a prawdopodobną przyczyną naliczenia opłat był brak skonfigurowanej blokady samoistnego łączenia się z siecią Internet za pośrednictwem sieci płatnej 3G.

(pismo powoda, k. 89 – 94)

Na rozprawie w dniu 10 marca 2015 roku pozwany podniósł, iż kwestionuje formę regulaminu świadczenia usług dołączonego do pisma P. z dnia 14 stycznia 2015 roku z uwagi na to, że dokument ten nie zawiera podpisu. Wskazał również, że na aneksie do umowy brak jest daty podpisania tego aneksu oraz że brak w aktach sprawy cennika i regulaminu promocji „T. S.”.

(protokół rozprawy, k. 124)

Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2015 roku pozwany wniósł o zobowiązanie powoda do przedstawienia cennika usług telekomunikacyjnych, który miał zastosowanie do umowy łączącej P. i M. R. oraz z którego wynikałoby, że pozwany zapoznał się z tym cennikiem.

(protokół rozprawy, k. 148)

W piśmie procesowym z dnia 11 maja 2015 roku oraz z dnia 26 sierpnia 2015 roku powód wskazał, iż zapoznanie się przez pozwanego z cennikiem usług wynika bezpośrednio z treści umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, bowiem pozwany oświadczył, że akceptuje i otrzymał regulamin świadczenia usług, regulamin promocji oraz cennik.

(pismo, k. 152, 161)

W toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany zawarł z P.S.A. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci P. dotyczący sprzedaży aparatów w ramach Programu (...) Aparatów dla osób fizycznych – „T. S. wP.”. Z § 1 pkt 2.b. w/w aneksu wynikało, że abonent dokonuje zmiany taryfy promocyjnego planu cenowego (pakietu taryfowego) na promocyjny plan cenowy określony Regulaminem Promocji i wymieniony w tabeli w lit a) powyżej „promocyjny plan cenowy” oraz uzyskuje prawo do korzystania z dodatkowej usługi „(...) na warunkach określonych w Aneksie i Regulaminie Promocji. Pozostałe opłaty miały być naliczane zgodnie z Cennikiem świadczenia usług telekomunikacyjnych w sieci P. dla T. S. („Cennik”). Pozwany potwierdził własnoręcznym podpisem, iż dokładnie zapoznał się z zakresem usług, postanowieniami i warunkami umowy i aneksu, a także, że otrzymał Regulamin Promocji i akceptuje jego treść.

(aneks do umowy, k. 41 – 42)

W dniu 6 września 2011 roku powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.711,40 zł, w tym z tytułu połączeń w roamingu 2.134 zł, dnia 6 października 2011 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 85,68 zł, dnia 7 listopada 2011 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 85,68 zł i dnia 7 stycznia 2012 roku fakturę nr (...) na kwotę 100,80 zł. Kwota z tytułu połączeń w roamingu została naliczona M. R. w związku z korzystaniem przez niego z nawigacji za granicą. Pozwany został poinformowany przez pracownika salonu P. że nawigacja jest darmowa po ustawieniu trybu off –

line. W taki też sposób pozwany korzystał z tej nawigacji podczas pobytu za granicą. Faktura VAT nr (...) na kwotę 85,68 została opłacona przez pozwanego w dniu 17 października (k.131), faktura VAT nr (...) na kwotę 85,68 zł została opłacona 29 listopada 2011 roku (k.132), a faktura nr (...) na kwotę 100,80 zł została opłacona przez pozwanego dnia 14 lutego i 14 marca 2012 roku (k. 133 – 134). Stan rachunku do zapłaty na dzień 23 kwietnia 2012r. wynosił 2.254,42 zł.

(zeznania świadka D. R. k. 124-125, zeznania pozwanego k. 125-127, faktury, k. 44,46,48,50; rozliczenie konta k. 131-134, faktura VAT nr (...)k. 134v)

Pozwany 13 września 2011 roku złożył reklamację faktury VAT nr (...)wystawionej za okres od dnia 5 sierpnia 2011 roku do dnia 4 września 2011 roku, ale nie została ona uwzględniona. Dnia 11 października 2011 roku pozwany wniósł odwołanie od tej decyzji, ale nie zostało ono również pozytywnie rozpatrzone.

(zeznania pozwanego k. 125-127, reklamacja, k. 70, pismo P., k. 71 – 72; odwołanie k. 73-74, pismo pozwanego, k. 73 -74)

W dniu 17 lipca 2013 r. P.Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z (...) S.A. umowę sprzedaży opisanej powyżej wierzytelności przysługującą wobec M. R. .

(umowa sprzedaży wierzytelności, k. 38 – 39, załącznik do umowy cesji k. 40)

Pismem z dnia 10 września 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty długu, który wynosił 2211,22 zł, na którą to kwotę składały się : należność główna w wysokości 2.168,74 zł oraz odsetki w kwocie 42,48 zł naliczone na dzień 10 września 2013 roku.

(przedsądowe wezwanie, k. 27)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, wymienionych wyżej w stanie faktycznym sprawy oraz zeznań świadka D. R. i pozwanego M. R.. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą zasadniczo spójny i nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Wobec powyższego– z uwagi na fakt, że pozwany kwestionował powództwo – powód żądając zapłaty powinien wykazać, że na podstawie łączącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dochodzona pozwem kwota jest należna.

W niniejszej sprawie powód, pomimo ciężącego na nim ciężaru dowodu, nie wykazał, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty na jego rzecz kwot z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych. Powód dochodząc zapłaty powinien udowodnić, że kwoty do zapłaty z faktur, wskazanych w pozwie, odpowiadały opłatom należnym od pozwanego. Wynikało to z treści aneksu do umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych, który odsyłał do Cennika.

Cennik, który stanowił integralną część wskazanej umowy, niewątpliwie był wzorcem umownym, który w świetle brzmienia art. 384 § 1 k.c. winien być doręczony pozwanemu przed zawarciem umowy, by go wiązał.

Tymczasem powód nie wykazał, by został on doręczony pozwanemu przed zawarciem umowy. Po pierwsze na aneksie do umowy pozwany potwierdził jedynie podpisem, iż dokładnie zapoznał się z zakresem usług, postanowieniami i warunkami umowy oraz aneksu, a także, że otrzymał Regulamin Promocji. Natomiast nie potwierdził, by otrzymał Cennik. W konsekwencji pozwany nie był związany wskazanymi w nim stawkami.

Poza tym powód nie był w stanie przedstawić Cennika, który miał zastosowanie do umowy zawartej z pozwanym.

Z kolei z uwagi na podnoszone przez pozwanego zarzuty, co do wprowadzenia w błąd odnośnie kosztów „darmowej nawigacji”, same faktury nie mogły zostać uznane za dowód wystarczający do przyjęcia, że pozwany jest dłużnikiem powoda, na kwoty w nich wskazane. Jako dokumenty prywatne stanowią jedynie dowód tego, że osoba, która je wystawiła, złożyła oświadczenie w nich zawarte (art. 245 kpc). Nie stanowią natomiast dowodu tego, co zostało w nich zaświadczone w odróżnieniu od dokumentów urzędowych (art. 244 kpc). W konsekwencji dane wskazane w fakturach złożone przez powoda nie pozwalają na ustalenie podstawy wysokości dochodzonego roszczenia. Poza tym brak złożenia przez powoda Cennika obowiązującego w momencie zawierania umowy z pozwanym, uniemożliwia Sądowi weryfikację twierdzeń powoda, w zakresie zaległości pozwanego z tytułu świadczonych usług i kontrolę prawidłowości naliczania opłat. Jak podkreślono powyżej ciężar dowodu w tym zakresie obciążał powoda, a zatem on poniósł konsekwencje braku wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W istocie zaś powód nie przedstawił miarodajnych dokumentów źródłowych wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem. Powód jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinien być świadomy zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć wypada, że powód nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy.

Poza tym trzeba jeszcze wskazać, że powód dochodził w toku niniejszego postępowania kwoty 2.734,72 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 października 2013 r. do dnia zapłaty na którą to kwotę składały się: kwota 1.896,58 zł z tytułu faktury z dnia 21 września 2011r., kwota 85,68 zł z tytułu faktury z dnia 21 października 2011r., kwota 85,68 zł z tytułu faktury z dnia 21 listopada 2011r., kwota 100,80 zł z tytułu faktury z dnia 21 stycznia 2012r. oraz skapitalizowane odsetki.

Tymczasem z rozliczenia konta wynika, że faktura VAT nr (...) na kwotę 85,68 została opłacona 17 października (k.131), faktura VAT nr (...) na kwotę 85,68 zł została opłacona 29 listopada 2011 roku (k.132), a faktura nr (...) na kwotę 100,80 zł została opłacona przez pozwanego dnia 14 lutego i 14 marca 2012 roku (k. 133 – 134) bowiem przynajmniej od miesiąca stycznia 2012 roku (k. 48) poprzednik prawny powoda wystawiał pozwanemu faktury za usługi telekomunikacyjne w wysokości 0,00 zł, a kwoty należne do zapłaty zsumował.

Poza tym nawet jeśliby przyjąć, że pozwany nie zapłacił kary umownej w wysokości 100,80 zł, to powód nie wskazał podstawy do naliczenia tej kary. W regulaminie promocji czy też regulaminie świadczenia usług brak jest zapisu pozwalającego na naliczenie kary umownej, a innych dokumentów powód nie złożył, a zatem nawet gdyby kara ta była co do zasady należna z uwagi na sposób lub termin wypowiedzenia umowy przez pozwanego lub też w przypadku jej rozwiązania przez powoda z uwagi na naruszanie przez abonenta postanowień umowy, to i tak powództwo w tej części podlegałoby oddaleniu jako nieudowodnione co do wysokości.

Z kolei odnosząc się jeszcze do kwoty 1896,58 zł z tytułu faktury z dnia 21 września 2011r. należy wskazać, że kwota ta odbiega od należności widniejącej na tej fakturze (k. 46), a z uzasadnienie pozwu nie wynika, by na poczet tej należności były zaliczane jakiegokolwiek wpłaty dokonywane przez pozwanego, co przy braku Cennika usług, co były już podnoszone, uniemożliwia w jakikolwiek sposób weryfikację wskazanej kwoty.

Reasumując, mając wszystkie powyższe okoliczności na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie przepisu art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 Nr 163, poz.1349 ze zm.), zasądzając na rzecz pozwanego od powoda, który przegrał proces kwotę 617 zł obejmującą: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji oraz pełnomocnikowi powoda.